

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.858/2015/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Földvári László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Földvári László ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a **jogtanácsos neve (címe)** által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2015. június 30. napján kelt 17.P.21.129/2014/49. számú ítélete ellen a felperes részéről 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg a III. rendű alperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak – külön felhívásra – 1.200.000,- (Egymillió-kettőszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A Vám- és Pénzügyőrség Nyomozó Hivatala .../1999. szám alatt indított nyomozást a felperessel és társaival szemben csempészet és egyéb bűncselekmények gyanúja miatt. Az eljárás során 1999. január 22-én a perben nem álló tanú 1budapesti lakásán, valamint a lakás előtt álló tehergépkocsiból és utánfutóból különböző műszaki cikkek kerültek lefoglalásra, melyeket az akkori Német Szövetségi Köztársaságban vásároltak. Az egységes vámáru-nyilatkozat tanúsága szerint magyarországi vámkezelésüket **(személy neve)** jugoszláv állampolgár kérte, a címzett pedig az **(A)** belgrádi cég volt. A műszaki cikkek Jugoszláviába kellett volna tovább szállítani, erre azonban nem került sor. A lefoglalt ingóságokat a Vám- és Pénzügyőrség Vámáru Raktárában Rkv..../1999. szám alatt kezelték.

A **(város neve)**-i Városi Ügyészség 2003. július 27-én emelt vádat a felperes ellen csempészet büntetnének minősített esete, magánokirat-hamisítás vétsége és hivatali vesztegetés büntette miatt. A büntető eljárás a **(város neve)**-i Városi Bíróság előtt B..../2003. szám alatt indult. Az ügyészség

2004. május 10-én a csempészet büntette miatt emelt vádat ejtette figyelemmel arra, hogy Magyarország 2004. május 1-jei Európai Unió csatlakozását követően a vád tárgyát képező ezen cselekmény már nem minősült ekként.

A **(város neve)**-i Városi Bíróság a 2006. március 10. napján kelt 3.B..../2003/104. számú ítéletével a felperessel szemben csempészet büntette miatt indult eljárást megszüntette, egyben az ellene hivatali vesztegetés miatt emelt vád alól felmentette. Egyidejűleg az Rkv..../1999. szám alatt bűnjelként nyilvántartott ingóságok lefoglalását megszüntette és megállapította, hogy azok az állam tulajdonába kerülnek. Az ítélet indokolásában kifejtette, a felperes a nyomozás során állította, hogy az egységes vámáru-nyilatkozatban feltüntetett ingóságok **(személy neve)**-t illetik, a felperes csupán neki segédkezett a vásárlásban és vámkezelésében. Mivel azonban a nevezett személy kiléte az eljárás során nem volt megállapítható, az ingóságok lefoglalását az 1998. évi XXIX. törvény (új Be.) 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette és a (6) bekezdése alapján állapította meg, hogy azok az állam tulajdonába kerülnek.

A felperes fellebbezést jelentett be a lefoglalt műszaki cikkekre vonatkozó rendelkezések ellen.

A másodfokú eljárásban a ... Megyei Bíróság 2007. november 9. napján kelt Bf..../2006/5. számú végzésével az elsőfokú ítéletet – a felperesre vonatkozóan is – hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. Határozatának indokolásában utalt az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára, ezen túlmenően a Be. 373. § (1) bekezdés II. d) pontjában, 375. § (1) bekezdésében és 376. § (1) bekezdésében írt – eljárási szabálysértések miatti – hatályon kívül helyezési okokra, melyek közt abszolút jellegű is szerepelt. A műszaki cikkek tárgyában hozott elsőfokú bírósági rendelkezésekkel kapcsolatban nem foglalt állást.

A megismételt eljárás a ... Megyei Bíróságon B..../2008. számon folyt, melyben a bíróság 2009. november 17-én meghozott 35. számú ítéletével a felperes bűnösségét állapította meg vesztegetés büntetében és pénzbüntetésre ítélte, egyidejűleg az Rkv..../1999. számon nyilvántartott ingóságok lefoglalását megszüntette és azokat elkobozta a Btk. 77. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással.

A felperes fellebbezése folytán másodfokon eljárt **(város 2 neve)**-i Ítéltábla 2010. március 23-án kelt Bf..../2010/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a lefoglalt műszaki cikkek elkobzására vonatkozó elsőfokú rendelkezést azonban mellőzte. Határozatának indokolása szerint észlelte, hogy az első fokon eljárt ... Megyei Bíróság az elkobzásról nem a törvénynek megfelelően rendelkezett, ezért felhívta, hogy az e bűnjelek kapcsán szükséges intézkedéseket különleges eljárás keretei között tegye meg.

A ... Megyei Bíróság különleges eljárás keretében 2011. november 8-án 5.B..../2008/68. számon meghozott végzésével megszüntette a műszaki cikkek lefoglalását és elrendelte azok felperes részére történő kiadását. Az indokolásban rámutatott, a Be. 155. § (2) bekezdése kimondja, hogy a lefoglalt dolgot annak kell kiadni, aki a bűncselekmény elkövetésekor a dolog tulajdonosa volt, s ezt kétséget kizáró módon igazolni tudta. Ugyanezen törvényhely (3) bekezdése értelmében, ha olyan személy nincs, akinek a dolgot ki kell adni, az eljárás adataiból sem tűnik ki, a dolgot annak kell kiadni, aki a kiadás iránt alaposnak látszó igényt jelentett be. Kifejtette, ez utóbbi jogszabályi rendelkezés alapján rendelte el a lefoglalt ingóságok kiadását a felperes részére.

Időközben – 1999. augusztus 9-én – a III. rendű alperes jogelődjének zárt, élőerővel őrzött raktárában lopás történt, melynek során a lefoglalt műszaki eszközök egy részét eltulajdonították. A jogelőd ezzel összefüggésben feljelentést tett. Eszerint a földön nagyobb mennyiségű szétört vakolat volt, a felszerelt rácsot pedig megbontották.

A ... Megyei Bíróság 5.B..../2008/68. számú végzése alapján a lefoglalt és megmaradt műszaki cikkek 2012. április 2. napján kerültek kiadásra a felperes részére.

A felperes keresetében elsődlegesen 15.000.000,- Ft egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni,

míg másodlagosan – ugyanezen összegben – közrehatásuk arányában kérte marasztalni az alpereseket. Álláspontja szerint az 1999. január 22-én lefoglalt műszaki cikkeket a felperes 13 év múlva hiányosan, megrongálva és csökkent értékben kapta vissza annak ellenére, hogy 2004. május 1-jét követően a lefoglalásnak jogi indoka nem volt. Kereseti kérelmét a Ptk. 339. §-ára és 349. §-ára alapozta. Véleménye szerint kirívóan jogszabálysértően és okszerűtlenül mérlegelve jártak el a bíróságok a felperessel szemben lefolytatott büntetőeljárásban a lefoglalt műszaki cikkek jogi sorsáról való döntések során. A III. rendű alperes felelősségével összefüggésben a bűnjelek őrzési kötelezettségének megsértésére hivatkozott.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, egyben vitatta az egyetemleges marasztalás lehetőségét. Hivatkozása szerint a csempészet miatti büntetőeljárás megszüntetéséről a **(város neve)**-i Városi Bíróság 3.B.../2003/104. számú ítéletében 2006. március 10. napján rendelkezett és megállapította, hogy a lefoglalt ingóságok az állam tulajdonába kerülnek. Döntésének háttérében az állt, hogy a felperes olyan – más – személyt jelölt meg az ingók tulajdonosaként, akinek kiléte nem volt megállapítható. Ezért alkalmazta a Be. 155. § (1) és (6) bekezdéseit. Az pedig, hogy az elsőfokú bíróság szerint a felperes részére a vagyontárgyak éppen saját nyilatkozata miatt nem adhatók ki, nem minősül kirívóan okszerűtlen mérlegelésnek, így a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján nem eredményezheti a kártérítési követelés megalapozottságát. Kiemelte, a lefoglalás évében, 1999-ben a nyomozó hatóságok az ingóságok előzetes értékesítéséről határoztak két alkalommal is, azonban ezeket a felperes megakadályozta, panasszal élt az ügyészség felé, melynek alapján az az előzetes értékesítésre vonatkozó határozat hatályon kívül helyezéséről döntött. Álláspontja szerint így az esetleges értécsökkenés éppen a felperes felróható magatartására vezethető vissza. Megjegyezte, a felperes tulajdonjoga egyébként sem bizonyított.

A III. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Előadta, a lefoglalt ingóságokat jogelődje, a Vám- és Pénzügyőrség megfelelő zárt helyen tárolta és külső őrzéséről is gondoskodott, ezért a hiány tekintetében őt felróhatóság nem terheli. Az időmúlás szintén nem róható a terhére, hiszen csak jogerős bírósági döntés alapján adhatta ki a lefoglalt műszaki cikkeket a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában megállapította, nincs okozati összefüggés a felperes kártérítési igénye és azon tény között, hogy a csempészet büntette miatti eljárás megszüntetésére csak 2006. március 10-én került sor. Az eljárás bíróságok kirívó eljárási szabálysértést nem követtek el, a bizonyítékok mérlegelése sem volt feltűnően okszerűtlen. Álláspontja szerint éppen a felperes felróható magatartása miatt – hosszú éveken keresztül tagadta azt, hogy a lefoglalt vagyontárgyak tulajdonosa lenne – nem volt lehetőség az eljárás megszüntetése ellenére a lefoglalt ingóságok részére történő kiadására. A kiadást csak abban az esetben lehetett volna foganatosítani, ha a felperes – a Be. 155. § (2) bekezdése szerint – kétséget kizáróan bizonyítottan tulajdonos lett volna. Mivel a javára történő kiadásra csak a **(város 2 neve)**-i Ítéltábla végzésének meghozatalát követően nyílt lehetőség, a ... Megyei Bíróság is csak ezután rendelkezhetett erről első ízben, különleges eljárás keretében.

A III. rendű alperes vonatkozásában rámutatott, őt felróhatóság nem terheli, a lopások megakadályozása érdekében minden általában elvárható intézkedést megtett, ezért sem az időmúlásért, sem az állag- és minőségromlásért, illetve hiányért nem tehető felelőssé.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és az alperesek kereset szerinti marasztalása érdekében. Vitatta az elsőfokú ítélet indoklásának azt a megállapítását, miszerint soha nem állította, hogy a perbeli műszaki cikkeknek ő a tulajdonosa, ekörben hivatkozott

a **(város neve)**-i Városi Bíróság 3.B..../2003/104. számú tárgyalási jegyzőkönyvében rögzített nyilatkozatára. Hangsúlyozta, azokat a nyomozó hatóság és az ügyészség is a felpereshez tartozónak tekintette, illetve az alapeljárásban az I. rendű alperes maga is megállapította, hogy a felperes sajátjaként nyilatkozott róluk. A felperes és védői a büntetőeljárás során folyamatosan kérték a lefoglalás megszüntetését és a lefoglalt dolgok felperes részére történő kiadását. Az I. rendű alperes döntéseinek kirívó jogellenessége kapcsán rámutatott, a Be. 155. § (6) bekezdése kizárólag a (2)-(5) bekezdésekben megfogalmazottak hiányában lett volna alkalmazható. Kifogásolta, hogy az I. rendű alperes a fellebbezését nem bírálta el, és a megismételt eljárásban jogellenesen döntött a lefoglalt ingók elkobzásáról. A III. rendű alperes kártérítési felelőssége tekintetében rámutatott, jogelődje jogszabályi kötelezettség ellenére nem gondoskodott megfelelően a lefoglalt dolgok biztonságos őrzéséről, ekörben hivatkozott a III. rendű alperes által csatolt nyomozást megszüntető határozat indoklására. Kifejtette, jogellenes magatartása nem abban áll, hogy nem tett eleget a lefoglalást megszüntető végzésnek, hanem abban, hogy a megőrzésre átvett műszaki cikkekben hiány keletkezett. Egyebekben kiemelte, a lefoglalás szükségtelenné válásának időpontjától, azaz 2004. május 1-jétől a kiadás időpontjáig, 2012. április 2. napjáig csaknem 8 év telt el, amely indokolatlanul hosszú eljárási idő a műszaki cikkek forgalmi értékében rendkívüli mértékű csökkenést eredményezett.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a felperes tulajdonjoga nem bizonyított, ennek hiányában pedig nincs jelentősége, hogy az eljáró bíróságok esetlegesen jogellenes magatartást tanúsítottak.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai szerint. A fellebbezés kapcsán kifejtette, a nyomozati iratok, valamint a polgári perben meghallgatott tanúk vallomásai alapján is az állapítható meg, hogy a felperes szerepe az ügyletekben közvetítői jellegű volt. A felperes által hivatkozott nyomozást megszüntető határozat ugyanakkor nem erre az ügyre vonatkozik, azt pusztán annak alátámasztására csatolta, hogy a vámáruraktár lopásokkal folyamatosan érintett volt.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes keresetében vagyoni kártérítési igénye alapjaként – tartalma szerint – bírósági, illetőleg közigazgatási jogkörben okozott kárra hivatkozott. Károkozó magatartásként az I. rendű alperes tekintetében azt jelölte meg, hogy a korábban ellene folyamatban volt büntetőeljárásban indokolatlanul hosszú idő után, 2011. november 8-án rendelkezett az 1999-ben lefoglalt és tulajdonát képező műszaki cikkek számára történő kiadásáról annak ellenére, hogy a lefoglalás jogi indoka Magyarország uniós csatlakozásával már 2004 májusában megszűnt. További károkozó magatartásként utalt arra, hogy fellebbezését a lefoglalt műszaki cikkek vonatkozásában nem bírálta el és a megismételt eljárásban is jogellenesen döntött a lefoglalt dolgok elkobzásáról. A III. rendű alperes károkozása kapcsán arra hivatkozott, hogy nem gondoskodott megfelelően a lefoglalt ingók biztonságos őrzéséről, melynek következtében a kiadás időpontjában a műszaki cikkek egy része hiányzott, és a megmaradtak is részben sérültek voltak.

Bírósági jogkörben okozott kárról akkor lehet szó, ha az az igazságszolgáltatás gyakorlásával, tehát a bíróság feladatainak teljesítése körében megvalósult tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett. Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek a Ptk. 349. § (3) bekezdésének utaló szabálya folytán azt kell – az általános rendelkezéseknek megfelelően – bizonyítania, hogy a

bíróság jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 339. § (1) bekezdés), továbbá fennállnak a Ptk. 349. § (1) bekezdésében rögzített speciális feltételek. Ugyanezen feltételek fennállta szükséges a közigazgatási jogkörben, vagyis a közhatalom gyakorlása során okozott károk megtérítéséhez is, amilyenek jelen esetben a III. rendű alperes eljárása minősül. Fontos leszögezni ugyanakkor, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (eBDT 2008. 1817.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetében csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD 1992. 213. számú jogeset). A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) EBH 2001. 526. számon közzétett elvi határozatában megfogalmazta azt is, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdésében, valamint 349. § (1) és (3) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezések alapján bíróság kártérítési felelősségének megállapítására téves jogalkalmazás általában nem szolgálhat alapul. Erre csak akkor kerülhet sor, ha a jogszabály rendelkezése teljesen és nyilvánvalóan egyértelmű, a ténymegállapítás és döntés pedig nem mérlegelés eredménye.

A most kifejtettek szerint mind az I., mind a III. rendű alperessel szembeni kártérítési igény megalapozottságához a felperesnek – túl a speciális Ptk. 349. § szerinti előfeltételeken – bizonyítania kellett, hogy az alperesek jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett. Az alperesek – mindezeket követően – a felróhatóság hiányának igazolásával mentesülhetnek a felelősség alól.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a kár szükségképpen eleme a kártérítési felelősség megállapításának. Ha nincs kár, akkor kártérítési felelősségről sem beszélhetünk, függetlenül attól, hogy a kérdéses magatartás társadalmilag elítélendő, vagy jogellenes volt-e. Kár bekövetkeztének hiányában tehát fogalmilag kizárt a kártérítés, függetlenül a kártérítés egyéb elemeinek fennálltától (hasonlóan: Kúria Pf.IV.20.658/2011/6.). Az ún. teljes kártérítési elvből következően a kártérítés mértéke a kár nagyságához igazodik. Így kár lehet a ténylegesen felmerült kár (*damnum emergens*), az elmaradt haszon (*lucrum cessans*), valamint a kár elhárítása, enyhítése körében esetlegesen felmerült költségek.

A felperes által érvényesített követelés tartalma szerint a tényleges kár körébe tartozik. Mivel a kár a *károsult vagyonában* beállott értékcsökkenés formájában megmutatkozó vagyoni hátrány (hasonlóan: Fővárosi Ítéltábla Pf.I.20.385/2007/6. számú döntés), az eljárás során vizsgálni kellett, hogy a lefoglalt műszaki cikkekben kétségtelenül bekövetkezett – avultságból és hiányból eredő – kár ténylegesen a felperes vagyonában következett-e be, valójában ő-e a károsult. E kérdés megválaszolása szempontjából annak van döntő szerepe, hogy a műszaki cikkek a lefoglaláskor kinek a vagyonába tartoztak, kinek a tulajdonát képezték. Annak bizonyítása, hogy az érintett ingók felperesi tulajdonban álltak, a felperest terhelte a Ptk. 164. § (1) bekezdése értelmében, melynek azonban nem tudott kétséget kizáró módon eleget tenni. Állításának ellentmondanak az okirati bizonyítékok is. Nem tudott elfogadható magyarázatot adni a felperes arra, hogy amennyiben a műszaki cikkek – jelen perbeli hivatkozásának megfelelően – már a lefoglaláskor az ő tulajdonába tartoztak, akkor az egységes vámáru-nyilatkozatban, valamint a műszaki cikkekről kiállított számlákon miért más személy került tulajdonosként feltüntetésre. Iratellenesen állította azt is, hogy a nyomozati szakban egyértelműen nyilatkozott volna tulajdonjogának fennálltáról. Valójában a nyomozati eljárás során tett folytatólagos vallomásaiban egyetlen alkalommal sem állította határozottan, egyértelműen, hogy ő a tulajdonos. Ilyen tartalmú nyilatkozatot első ízben a lefoglalást követően több mint 7 évvel, 2006. március 10-én tett a **(város neve)**-i Városi Bíróság 3.B..../2003. számú büntetőeljárásában az utolsó szó jogán. A nyomozati eljárásban általa előadottakból csupán közvetítői szerepére lehetett következtetni. Így saját – az eljárás késői szakában tett – előadásán

kívül nem volt olyan bizonyíték, amelyből tulajdonjoga kétséget kizáróan megállapítható lett volna, az okirati bizonyítékok ugyanakkor a kifejtettek szerint cáfolták annak fennálltát. Arra sem lehetett a peradatokból következtetni, hogy a tulajdonjogot bármilyen jogcímen (Ptk. XI. fejezet) megszerezte volna.

Nincs adat arra sem, hogy a felperes bizományosnak minősült volna. A Ptk. 507. §-a értelmében bizományi szerződés alapján a bizományos díjazás ellenében köteles a megbízó javára a saját nevében adásvételi szerződést kötni. Ha a felperes bizományosként járt volna el, a számlákon vevőként őt kellett volna feltüntetni és saját nevében kellett volna kérnie a vámkezelést is. Ennek hiányában bizományoskénti eljárása sem igazolható.

A kifejtettekből következően a felperes nem bizonyította az eljárás során, hogy a kár az ő vagyonában következett be, ezért irányában az alperesek kártérítési felelőssége kizárt, a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti konjunktív általános kártérítési feltételek hiányosak.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az alperesekkel szemben a kártérítési igény egyébként is alaptalan. Egységes ugyanis a bírói gyakorlat atekintetben, hogy bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perekben a bíróság kártérítési felelőssége önmagában a jogerős döntés (téves) tartalmára még nyilvánvaló és kirívó jogalkalmazás és jogértelmezési hiba esetén nem alapítható (hasonlóan: Győri Ítéletábra Pf.V.20.212/2014/8.). Nem alapozzák meg ezért az I. rendű alperes kártérítési felelősségét a lefoglalt műszaki cikkek állami tulajdonba kerülését, illetve elkobzását megállapító bírósági ítéletek még akkor sem, ha ezek utóbb tévesnek minősültek, különös tekintettel a felperesnek az eljárás során tett ellentmondó nyilatkozataira.

Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját atekintetben is, hogy a III. rendű alperes eljárása kapcsán az eltulajdonított ingóságok esetében hiányzik a felróhatóság, míg a műszaki cikkek avultságát eredményező időmúlásért nyilvánvalóan nem tehető felelőssé, hiszen arra ráhatása nem volt.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a III. rendű alperes jogi képviselével összefüggésben a másodfokú eljárásban felmerült költségeit megtéríteni, amelyet az ítéletábra a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állóan, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján állapított meg.

Ugyancsak meg kell fizetnie az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket – külön felhívásra – az államnak a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (1) bekezdéseinek megfelelően.

S z e g e d, 2016. év február hó 12. napján

Dr. Kiss Gabriella s.k.. Bálint Attila s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró